

Arrest

nr. 75 967 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.L. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu-origine (Safi stam, Zergbana clan) te zijn. U bent geboren in 1368 (1989) in Qol Babur in het district Mahmud Raqi van de provincie Kapisa. Van uw geboorte tot het moment dat u Afghanistan ontvlucht bent heeft u in Qol Babur gewoond. Uw moeder, Homaria is overleden en uw vader is hertrouwd met Qandi Gul, zij wonen in het dorp Qol Babur. U volgde 5 jaar scholing en ging daarna 3 jaar in de leer bij de Mullah van de moskee van uw dorp (in het lagere deel van Qol Babur) om de Koran vanbuiten te leren. Na drie jaar werd u Qari (koranlezer) en Hafiz (hij die de koran uit het hoofd kent). In de voormiddag werkte u samen met uw vader op uw grond waar u maïs en tarwe verbouwde, u had ook een wijngaard. In de namiddag gaf u koranlessen aan de kinderen uit het dorp.

Toen u ongeveer één jaar koranlessen gaf ontving u via de Mullah van uw dorp een brief van de Taliban. Zij vroegen om met hen samen te werken en om Jihad te voeren. U wou dit niet doen en besteedde verder weinig aandacht aan de brief. Zo'n 25 dagen later sprak de Mullah u aan en zei dat er personen waren die u wilden spreken. U ging akkoord om hen te ontmoeten maar enkel als de Mullah ook aanwezig zou zijn. Die avond had u een gesprek met 5 Talibanstrijders. Zij probeerden u ervan te overtuigen met hen samen te werken. Zij vroegen u om samen met nog twee andere personen te gaan preken in verschillende moskeeën om de mensen te overtuigen om Jihad te doen. U weigerde eerst maar toen één van hen op u inpraatte ging u uiteindelijk akkoord. Zij zouden u op een later moment contacteren. Drie dagen later werd u, toen u onderweg naar huis was, opgebeld met de vraag u naar een bepaalde plaats te begeven maar u weigerde. U had schrik gekregen. De persoon aan de andere kant van de lijn werd hierop heel kwaad en begon u te bedreigen. Hij zei dat u zij uw hoofd zouden afhakken. Toen u thuis aankwam en vertelde wat er was voorgevallen was u vader in paniek. Diezelfde nacht heeft hij een vriend opgebeld om u te helpen. De volgende morgen nam uw vader u mee naar Kaboel, daar bent u drie dagen gebleven. Met een bus heeft u Afghanistan via Nimroz verlaten. U bent via Iran en Turkije naar Griekenland gegaan. U heeft 2,5 jaar in Griekenland verbleven en u bent op 20 juni 2011 aangekomen in België en op 21 juni 2011 heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban gestraft te worden omdat u van hen weggelopen bent. Ook vreest u dat ze u misschien zouden verwijten dat u intussentijd bekeerd bent tot het christendom wat uw toestand nog meer zou kunnen verslechteren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een brief van uw dorpsoudsten, een brief van de Taliban en de enveloppe waarmee deze verzonden werden voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en geen toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

Het is in eerste instantie weinig aannemelijk dat de Taliban u uit zou kiezen om voor hen te gaan preken in verschillende moskeeën enkel omdat u een Qari (koranlezer) bent. Zeker gezien het feit dat u nooit aan hen had laten merken dat u enige interesse had om met hen samen te werken. Men verwacht niet dat de Taliban iemand die geen interesse toont om te gaan preken zou aanspreken om te gaan preken in naam van hen en voor hun doel, de Jihad tegen de ongelovigen. De Taliban heeft immers genoeg Qari's, Hafizen en Mullah's onder haar aanhang om te gaan preken. Over het algemeen rekruteert de Taliban overwegend personen die interesse tonen in hun zaak en die gemotiveerd zijn om aan hun kant te strijden. Deze zijn meestal opgeleid in hun eigen madrassas in Pakistan waarvan zij weten dat zij onderricht worden in de "juiste" materie. Het heeft weinig zin om iemand te laten preken die niet overtuigd is van zijn zaak, want dit zou de inhoud van de boodschap die hij moet brengen eerder ondermijnen en niet het beoogde doel bereiken. Het is onwaarschijnlijk dat de Taliban dit zou laten gebeuren. Het komt dan ook onwaarschijnlijk over dat de Taliban ondanks uw initiële weigering toch bleef aandringen voor hen te werken.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de inhoud van uw documenten die u als bewijsstuk voorlegt niet overeenstemt met uw verklaringen. U verklaart immers dat u eerst de brief die u op het CGVS voorlegt kreeg, maar dat u deze negeerde en dat u pas nadien door de Taliban werd gevraagd om voor hen te gaan preken in andere moskeeën. In de brief echter wordt er melding gemaakt over eerder gemaakte afspraken die u met de Taliban zou gemaakt hebben. U zou reeds eerder hebben beloofd met hen samen te werken maar nooit op de afspraak verschenen geweest zijn (zie vertaling). Dit strookt niet met de chronologie van het door u vertelde verhaal (gehoorverslag CGVS, p. 3, 10 en 14). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS blijkt immers dat de door u voorgelegde brief uw eerste

kennismaking met de eis van de taliban zou geweest zijn. Daarnaast verklaart u dat u maar één keer hebt ingestemd om met hen samen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar in de brief staat geschreven dat u al verschillende keren had beloofd om samen te werken. Dit komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas uiteraard niet ten goede.

Verder verklaart u ook dat er geen namen worden genoemd in deze brief (gehoorverslag CGVS, p. 14), dit is echter wel het geval, de brief is ondertekend met. Als u wordt gevraagd van wie de brief afkomstig is antwoordt u vaag met "de Taliban" (gehoorverslag CGVS, p. 3). Mocht u de inhoud van de brief kennen zou u weten dat hij geschreven was door M.Z. (...) en zou u deze persoon ook bij naam noemen. Toen u gevraagd wordt naar de namen van enkele belangrijke Talibanleiders in uw regio laat u zelf na deze persoon te vermelden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Daar deze elementen gaan over belangrijke en relevante elementen met betrekking van uw asielrelaas is het van groot belang dat de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde documenten elkaar niet tegenspreken. Dat dit wel het geval is komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede en ondermijnt bijgevolg de ernst van uw vrees.

Het is eveneens opmerkelijk dat u een brief van de Taliban zomaar naast u neerlegde omdat u dacht dat ze u niks gingen maken. Dit is opmerkelijk gezien het feit dat de Taliban al de moeite nam om u een brief te sturen en de reputatie heeft om actie te ondernemen. Nog opmerkelijker is het dat u niet goed weet waarover de brief juist gaat, u denkt dat er u wordt gevraagd om samen te werken maar stelt tegelijkertijd dat u het zich niet meer goed kunt herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 13). Men mag verwachten van iemand die asiel aanvraagt dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en op z'n minst weet wat er in de documenten staat die zijn asielrelaas moeten staven en die hij zelf voorlegt. Dat u dit niet weet draagt niet bij aan de algemene geloofwaardigheid van uw verhaal.

Het is eveneens opvallend dat u niet eens weet of de Taliban na uw vlucht nog teruggekeerd zijn naar uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Redelijkerwijs zou men mogen verwachten dat iemand interesse toont in zijn zaak en hiernaar vraagt, temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u ook na uw vlucht nog in contact hebt gestaan met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Bij de telefoongesprekken die u met uw familie voert wordt er verder ook nooit melding gemaakt van problemen die zij ondervinden. Het zou logischer zijn mocht de Taliban na uw vertrek uw familie lastig gevallen hebben met de vraag waar u zich ophield. Bij de vraag hoe zij het stellen (uw familie) was u in de mogelijkheid om aan te geven dat er iets dergelijks zou zijn voorgevallen, maar u verklaart dat alles oké was (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u zich niet eens geïnformeerd hebt over de actuele dreiging van de taliban ten aanzien van uw persoon is zo onwaarschijnlijk dat het bijkomend de geloofwaardigheid van uw verhaal ondermijnt.

Overigens kunnen er ook kanttekeningen geplaatst worden bij het feit dat de taliban u telefonisch waarschuwde dat ze u zouden doden nu u geweigerd had hen te volgen (CGVS p.15). Op deze manier gaven ze u immers ruimschoots de gelegenheid om alsnog te ontsnappen. Moesten ze u echt willend doden hebben kan men er van uitgaan dat ze u niet zouden waarschuwen en eerder bij de eerste de beste gelegenheid de daad bij het woord zouden voegen. Uw verklaring hierover vertoont zo weinig plausibiliteit dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Het in ondergeschikte orde door u ingeroepen asielmotief, dat de taliban u misschien zouden kunnen verwijten dat u tijdens uw afwezigheid bekeerd zou zijn tot het christendom (CGVS p.18), is zuiver speculatief van aard en niet gestoeld op objectieve feiten. Gezien u immers aangeeft nog steeds de islam aan te hangen (CGVS p.4) zijn er geen concrete feiten aanwezig waarom de taliban hier anders zouden kunnen over denken Overigens bent u - gezien de bekendheid die u geniet als koranlezer en koranlesgever - logischerwijze gekend als vrome moslim waardoor de kans bijzonder klein is dat men u zonder duidelijke aanwijzingen er spontaan zou van verdenken bekeerd te zijn tot het christendom. Bijgevolg kan ook dit bijkomend door u ingeroepen asielmotief niet ernstig genomen worden.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt er weinig geloof gehecht aan uw asielrelaas en toont u bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aan.

Het andere door u voorgelegde document (brief van de dorpsoudsten) kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is, u weet zelf niet wat er in de brief staat of waarover hij gaat. U verklaart enkel dat

deze brief uw verhaal moet bewijzen en dat u er ook niet naar gevraagd heeft (gehoorverslag CGVS, p.3) Van iemand die asiel aanvraagt mag op z'n minst verwacht worden dat die interesse toont in zijn verhaal en weet wat er in de documenten staat die hij voorlegt dat u dit niet weet komt de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede. U ging immers naar school en kunt naast Dari ook een beetje Pashtu lezen. Dat u zelf geen poging ondernomen heeft om de brief die u als bewijsstuk voorlegt te lezen noch hem door iemand anders laten voorlezen heeft is zo onwaarschijnlijk dat het de ernst van uw vrees ondermijnt. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier). Uw taskara verandert de voorgaande vaststellingen evenmin, aangezien het een bewijs vormt van uw identiteit, dewelke hier niet wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood van internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat hij niet betwist dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet maar dat hij wel een mogelijke schending inroept van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en dus van het artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het feit dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas niet geloofwaardig achtte en hij linkt dit aan een theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Vervolgens verwijst verzoeker naar het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in dit kader naar de documenten die hij heeft afgeleverd, met name een Afghaans identiteitsdocument, een originele brief van de dorpsoudsten, een originele brief van de Taliban en de enveloppen waarin deze is verstuurd.

Hij meent dan ook dat hij op basis van deze stukken het bewijs leverde voor zijn vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat het aan de verwerende partij toekomt om dit begin van bewijs te weerleggen en hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Vervolgens geeft verzoeker een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande de bewijslast. Verzoeker voert nogmaals aan dat hij de mening is toegedaan dat de verwerende partij er niet in geslaagd is het begin van bewijs te weerleggen aangezien haar besluit dat de asielaanvraag ongeloofwaardig is niet kan worden onderbouwd met pertinente elementen.

Hij stelt verder dat zijn verklaringen juist waren en dat het feit dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de documenten en het feit dat hij de inhoud van de documenten niet goed kent louter te verklaren is door het feit dat hij naast Dari ook een beetje Pashtu kan lezen, doch onvoldoende om de brief voldoende te begrijpen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de verschillende vaststellingen die de verwerende partij heeft vastgesteld en zet dienaangaande zijn verweer uiteen.

Verzoeker merkt vooreerst op dat hij als koranlezer wel een goede positie heeft om in aanmerking te komen als preker in moskeeën. Verzoeker merkt op dat hij geen fervente taliban voorstander is maar dat de taliban van oordeel kan zijn dat zij de ideologie en de interesse van verzoeker in hun zaak aan kunnen wakkeren en zij indien nodig zoals bij verzoeker gebruik maken van intimidatie en doodsb bedreigingen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn met de inhoud van de Talibanbrief en stelt hij dat dit element zijn geloofwaardigheid aldus niet aantast. Hij wijst erop dat hij reeds eerder had beloofd om met hen samen te werken maar dat hij nooit op de afspraken is verschenen en hij verwijst naar de Talibanbrief. Hij licht toe dat hij 25 dagen na ontvangst van de brief gecontacteerd werd door 5 talibanstrijders en stelt dat de afspraken dan pas werden gemaakt. Dit zou het eerste reële contact zijn geweest dat verzoeker had met de Taliban. Het gevaar zou er zijn geweest op het moment dat verzoeker drie dagen na telefonische contact zijn beloofde opdracht weigerde. Verzoeker merkt dan ook op dat zijn verklaringen aangaande zijn brief zeer vaag zijn aangezien hij minder belang hechtte aan de brief dan aan alles wat er na het ontvangst van deze brief gebeurd is, onder andere zijn gesprek met de Taliban. Verzoeker is dan ook niet akkoord met de stelling van de verwerende partij.

Wat betreft de vaststelling dat hij geen namen uit de brief kon opgeven geeft verzoeker als verklaring aan dat er geen namen op deze brief vermeld staan. Verzoeker zou bij de commissaris-generaal hebben geantwoord dat de brief getekend werd door de Taliban en hij merkt op dat hij dacht dat het voldoende was dat hij dit verklaarde.

Het feit dat verzoeker de naam niet noemde van M.Z.(...) zou louter zijn omdat de commissaris-generaal vroeg naar alle belangrijke talibanleiders van zijn regio, en deze persoon zou dan ook een minder belangrijke leider zijn. Verzoeker argumenteert dan ook dat zijn verklaringen duidelijk zijn en het feit dat hij niet meer details over de brief kon geven geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Dit zou volgens verzoeker te wijten zijn het feit dat de commissaris-generaal dienaangaande niet de pertinente vragen formuleerde. Verzoeker meent dan ook dat men uit de brief niet kan opmaken welke belofte verzoeker aan de Taliban gedaan maar kan men er wel uit afleiden dat verzoeker meer dan één afspraak had met de Taliban en dat hij niet op de afspraken is komen opdagen. Dit toont volgens verzoeker dan ook aan dat hij de eisen van de Taliban negeerde en het gevaar hiervan niet kon inschatten en dat hij onverschillig was ten opzichte van de Taliban wat ook een verklaring zou zijn waarom hij de brief naast zich neerlegde. Verzoeker beklemtoont dat dit niet tegen hem kan worden gebruikt als onderbouwing van de stelling als zou zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker herhaalt wederom dat hij pas na de weigering om zijn beloofde taak uit te voeren voor de eerste mail telefonische werd bedreigd door de Taliban. Hij herhaalt dienaangaande zijn asielrelaas.

Hij voert aldus aan dat hij wel degelijk heeft duidelijk gemaakt aan de verwerende partij dat zijn leven in gevaar is maar dat hij dit niet in de juiste bewoordingen kon weergeven.

Tot slot verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verwijst hij naar de artikelen naar het artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en hij geeft eveneens een theoretische uiteenzetting weer aangaande de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verzoekt de Raad dan ook om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchtelingen hem desgevallend de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing nietig te verklaren indien er bijkomend onderzoek vereist is om in onderhavig dossier tot een deugdelijk oordeel te komen.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Pashtu machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Wat de schending van het voorzichtigheidsbeginsel betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.5. De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker verwijst naar de stukken die hij bij zijn asielaanvraag heeft toegevoegd en aanvoert dat hij een begin van bewijs heeft neergelegd en verwijst naar de neergelegde stukken, stelt de Raad vast dat verzoeker voorbij gaat aan het feit dat er pas bewijskracht aan een document kan worden ontleend indien dit document ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze redenering van verzoeker is foutief aangezien neergelegde documenten op zichzelf de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet kunnen herstellen. Bovendien kan er verwezen naar de motivering van de bestreden beslissing waarin er duidelijk en concreet gemotiveerd waarom de neergelegde documenten niet kunnen worden aangewend ter staving van het asielrelaas van verzoeker.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker de vaststelling van de verwerende partij niet betwist dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met de inhoud van de documenten die heeft neergelegd. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij enige toelichting kan geven aangaande documenten die hij zelf neerlegt ter staving van zijn asielrelaas. Waar verzoeker stelt dat hij naast Dari slechts een beetje Pashtu kan lezen maar dit onvoldoende is om de brief te begrijpen, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat zijn verklaringen hoe dan ook tegenstrijdig zijn met de inhoud van de documenten. Hij komt op dit punt allerm minst tegemoet aan de bewijslast die thans rust bij hem. Er kan bovendien worden opgemerkt dat hij zelf Pashtu opgaf als moedertaal en hij op het einde van de verhoor zelf verklaarde dat hij de tolk goed heeft begrepen.

Waar verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de verwerende partij waar zij stelt dat het weinig aannemelijk is dat de Taliban hem zou uitkiezen om voor hen te preken enkel omdat verzoeker een koranlezer is verwijst de Raad vooreerst naar het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Het is in eerste instantie weinig aannemelijk dat de Taliban u uit zou kiezen om voor hen te gaan preken in verschillende moskeeën enkel omdat u een Qari (koranlezer) bent. Zeker gezien het feit dat u nooit aan hen had laten merken dat u enige interesse had om met hen samen te werken. Men verwacht niet dat de Taliban iemand die geen interesse toont om te gaan preken zou aanspreken om te gaan preken in naam van hen en voor hun doel, de Jihad tegen de ongelovigen. De Taliban heeft immers genoeg Qari's, Hafizen en Mullah's onder haar aanhang om te gaan preken. Over het algemeen rekruteert de taliban overwegend personen die interesse tonen in hun zaak en die gemotiveerd zijn om aan hun kant te strijden. Deze zijn meestal opgeleid in hun eigen madrassas in Pakistan waarvan zij weten dat zij onderricht worden in de "juiste" materie. Het heeft weinig zin om iemand te laten preken die niet overtuigd is van zijn zaak, want dit zou de inhoud van de boodschap die hij moet brengen eerder ondermijnen en niet het beoogde doel bereiken. Het is onwaarschijnlijk dat de Taliban dit zou laten gebeuren. Het komt dan ook onwaarschijnlijk over dat de Taliban ondanks uw initiële weigering toch bleef aandringen voor hen te werken.

(…)”

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met dit onderdeel van de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer. Verzoeker brengt aldus geen enkel concreet element aan tegen dit onderdeel van de motivering en dit onderdeel van de bestreden beslissing blijft dan ook overeind.

Waar verzoeker verder stelt dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn met de inhoud van de Talibanbrief kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij opmerkt dat verzoeker in zijn argumentatie zelf tegenstrijdig is daar hij reeds erkende in zijn uiteenzetting dat de inhoud van de voormelde brief niet

overeenstemt met zijn eigen verklaringen. Deze tegenstrijdige argumentatie ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad verwijst vervolgens naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de inhoud van uw documenten die u als bewijsstuk voorlegt niet overeenstemt met uw verklaringen. U verklaart immers dat u eerst de brief die u op het CGVS voorlegt kreeg, maar dat u deze negeerde en dat u pas nadien door de Taliban werd gevraagd om voor hen te gaan preken in andere moskeeën. In de brief echter wordt er melding gemaakt over eerder gemaakte afspraken die u met de Taliban zou gemaakt hebben. U zou reeds eerder hebben beloofd met hen samen te werken maar nooit op de afspraak verschenen geweest zijn (zie vertaling). Dit strookt niet met de chronologie van het door u vertelde verhaal (gehoorverslag CGVS, p. 3, 10 en 14). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS blijkt immers dat de door u voorgelegde brief uw eerste kennismaking met de eis van de taliban zou geweest zijn. Daarnaast verklaart u dat u maar één keer hebt ingestemd om met hen samen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar in de brief staat geschreven dat u al verschillende keren had beloofd om samen te werken. Dit komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas uiteraard niet ten goede. Verder verklaart u ook dat er geen namen worden genoemd in deze brief (gehoorverslag CGVS, p. 14), dit is echter wel het geval, de brief is ondertekend met. Als u wordt gevraagd van wie de brief afkomstig is antwoordt u vaag met “de Taliban” (gehoorverslag CGVS, p. 3). Mocht u de inhoud van de brief kennen zou u weten dat hij geschreven was door M.Z. (...) en zou u deze persoon ook bij naam noemen. Toen u gevraagd wordt naar de namen van enkele belangrijke Talibanleiders in uw regio laat u zelf na deze persoon te vermelden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Daar deze elementen gaan over belangrijke en relevante elementen met betrekking van uw asielrelaas is het van groot belang dat de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde documenten elkaar niet tegenspreken. Dat dit wel het geval is komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede en ondermijnt bijgevolg de ernst van uw vrees. Het is eveneens opmerkelijk dat u een brief van de Taliban zomaar naast u neerlegde omdat u dacht dat ze u niks gingen maken. Dit is opmerkelijk gezien het feit dat de Taliban al de moeite nam om u een brief te sturen en de reputatie heeft om actie te ondernemen. Nog opmerkelijker is het dat u niet goed weet waarover de brief juist gaat, u denkt dat er u wordt gevraagd om samen te werken maar stelt tegelijkertijd dat u het zich niet meer goed kunt herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 13). Men mag verwachten van iemand die asiel aanvraagt dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en op z'n minst weet wat er in de documenten staat die zijn asielrelaas moeten staven en die hij zelf voorlegt. Dat u dit niet weet draagt niet bij aan de algemene geloofwaardigheid van uw verhaal.

“(…)

Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing wordt geschraagd door de stukken van het administratief dossier en de Raad stelt vast dat de brief wel degelijk ondertekend is door M.Z. (...) en het argument van verzoeker dat er geen namen vermeld staan in de brief mist feitelijke grondslag. Waar verzoeker verder stelt dat de brief aantoonde dat hij de eisen van de Taliban negeerde en hij het gevaar van de Taliban niet kon inschatten benadrukt de Raad dat verzoeker zich geenszins op deze brief kan steunen ter staving van zijn asielrelaas daar zijn verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van deze brief en dit eveneens niet wordt betwist door verzoeker zelf.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij niet meer details over de brief kon geven te wijten is aan het feit dat de commissaris-generaal niet de pertinente vragen heeft gesteld, merkt de Raad op dat er uit het gehoorverslag geen onregelmatigheden blijken en verzoeker wederom voorbij gaat aan het feit dat de bewijslast rust bij hem en het niet aan de commissaris-generaal toekomt om de hiaten in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in

artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat er geen elementen zijn waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS